

ΙΩΝΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΣΜΥΡΝΗ, τῆ 9 Αὐγούστου, 1851.

ΠΑΠΙΚΑ.

Κατὰ τὰς προσφάτους τῆς Ῥώμης καὶ τῆς λοιπῆς Ἰταλίας ταραχὰ, καὶ μεταβολὰς ἐγράφησαν καὶ ἐδημοσιεύθησαν πολλὰ διὰ τύπου κατὰ τῆς Ῥωμᾶνας Ἐκκλησίας ὑπὸ τῶν Ῥωμᾶνων αὐτῶν καὶ τῶν ἄλλων Ἰταλῶν, ἰδίως δὲ κατὰ τῆς Παποκρατίας, τὴν ὁποίαν αὐτοὶ ὀνομάζουσι Παπάτον. Εἰς τὰς συγγραφὰς κἂν ταύτας, παραπέμπομεν ὄχι τοὺς εἰδήμονας καὶ φιλογορικούς, ἀλλὰ τοὺς πλανωμένους μισορροδόξους ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν Λατίνων, οἵτινες, ἀπαίδευτοι ὄντες, ἐσυνήθησαν νὰ ὀδηγῶνται, ὡς καὶ αἱ γυναῖκες αὐτῶν, ἀπὸ τοὺς μύθους τῶν Ἰησουτολαζαρίτων ἢ ἄλλων καλογέρων καὶ καλογραιῶν τοῦ Παπισμοῦ.

Ἐκ τοῦ ἀριθ: 18 (16 Ἰουλίου 1849) τινὸς περιοδικοῦ ἐκδιδομένου ἐν Μάλτᾳ καὶ ἐπιγραφομένου ὁ *Καθολικὸς Χριστιανὸς*, ἐφημερίς θρησκευτικῆ, τυχεύουσι εἰς χεῖράς μας κατὰ περιστάσιν λαμβάνομεν τὰς ἐφεξῆς ἐκ διαφόρων ἀρθρῶν περικοπὰς, πρὸς γνῶσιν τῶν ἡμετέρων, μεταφράζοντες σχεδὸν κατὰ λέξιν.

« Ἡ ἀρχὴ τῆς φιλονεικίας πρέπει ν' ἀποδοθῆ εἰς τινὰ πανουργίαν (*supercheria*) τῆς Ῥωμᾶνας ἐκκλησίας. ἤρξισε νὰ γεννᾶται ἀμφιβολία μεταξὺ τῶν Γραικῶν περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ. Ἡ Ῥωμᾶνα λοιπὸν ἐκκλησία ἀντὶ νὰ καταπέσει τοὺς Γραικοὺς διὰ ῥητῶν τῆς Γραφῆς, ἐπρόσθεσεν εἰς τὸ ἥδη παραδεγμένον παρὰ πάσης τῆς ἐκκλησίας σύμβολον τὴν λέξιν καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ, δι' ἧς τὸ Σύμβολον ἐκάρυττεν, ὅτι τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἐκπερεύεται καὶ ἐκ τοῦ Πατρὸς καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ... »

« Ἡ θρησκεία τὴν ὁποίαν διδάσκουσιν οἱ τῆς Ῥωμᾶνας Ἐκκλησίας ἱερεῖς, δὲν εἶναι ἡ θρησκεία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ... »

« Φαίνεται ὅτι δὲν ἐγνώριζε (ὁ ἅγιος Κλήμης Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας) τὸν Πάπαν, οὔτε ὡς ἀρχηγὸν

τῆς Ἐκκλησίας, οὔτε ὡς οἰκουμενικὸν διδάσκαλον, ἵνα δίδῃ κἂν συμβουλὴν τινά... »

« Μεγάλῃ τις ἀλήθεια καταφαίνεται εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ κόσμου ἐκπεπληγμένου διὰ τὴν πτώσιν τῆς Ῥώμης, τούτέστιν ἡ τῶν Παπῶν ὑποκρισία ἀνακεκαλυμμένη. Ἄχρι νῦν οἱ τοῦ Μαστᾶ (τοῦ Πίου Ἐννάτου) ὑπερασπισταὶ ἠδύναντο κἂν νὰ τὸν παραστήσωσιν ἐξηπατημένον ὑπὸ τῶν Καρδινάλιων καὶ τῆς Διπλωματίας. Ἀλλὰ νῦν ἡ ἀπάτη ἐκλείπει. Ὁ Πάπας ἀποδεικνύεται Πάπας, δηλαδὴ παντύραννος θρησκοπολιτικός. Ὁ Μαστᾶς ἐδείχθη ἀξίος διάδοχος Ἀδριανοῦ τοῦ Δ', ὅστις ἐμβῆκεν εἰς τὴν Ῥώμην ἀπὸ τὴν πύλιν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, ἔχων περὶ ἑαυτὸν ζένα ὕπλα, καὶ ἐβάδισε μετ' ἀγαλλιᾶσεως καταθρονίς ἐπὶ τῶν ἐτι καπιζόντων ἐρείπιων τῆς Ῥώμης αὐτοῦ. Ἀλλ' ὁ Ἀδριανὸς δὲν ἦτον Ἰταλός... »

Σημειωτέον, ὅτι ὁ γράφων εἶναι Ῥωμᾶνος, ἀποκλίνων ὀπωσδήποτε εἰς τὸν Λουθηρανισμόν, καὶ προκατειλημμένος πάντοτε κατὰ Γραικῶν, ὡς Λατίνος.

Ἀφοῦ ἐγράφησαν τάνωθι εἰδομεν καὶ ἄλλους δύο ἀριθμοὺς 6 καὶ 7 [15 Ἰανουαρίου καὶ 3 Φεβρουαρίου 1849] τοῦ αὐτοῦ περιοδικοῦ, ἐξ ὧν προσθέτομεν καὶ τὰς ἀκολούθους περικοπὰς.

« Ὅχι! Ὁ Πάπας δὲν εἰσήθη νὰ κυβερνᾷ τὴν Ῥώμην διὰ ὄψεως τῶν Αὐτοκρατόρων, ὡς πιστεύει τις ἴσως ἔτι, ἀλλὰ εἰσήθη δι' ὑφαρπαγῆς (*introdotto perfellonia*). Ὁ Γρηγόριος Β' ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἐκκλησιαστικῆς τιμῆς ἔριδος ὑπεκίνησε τὴν ἐπανάστασιν τῶν Ῥωμᾶνων, διευθύνει δὲ αὐτὴν, ἵνα γέννηται ἀρχηγός, καὶ ἐπέτυχε ν' ἀφαιρήσῃ τὴν Ῥώμην καὶ ἄλλους τινὰς τόπους ἀπὸ τὴν ὑποταγὴν τοῦ αὐτοκράτορος [τῆς Κωνσταντινουπόλεως]. »

« Ἐξ ἐκείνης τῆς ὥρας λογίζονται αἱ συμφοραὶ τῆς ἀτυχοῦς Ἰταλίας, πρὸ πάντων δὲ τὰ κακὰ τῆς ἀθλιας Ῥώμης. Δὲν ὑπάρχει λαὸς βάρβαρος, εἰς τὸν ὑποῖον δὲν ἐπωλήθη ὑπὸ τῶν Παπῶν ἡ τάλαινα Ἰταλία. Γέθου, Βάνδαλοι, Βουργύωνες, Λογγοβάρδοι, ἔπειτα Σουήθοι,

Αυστριακοί, Γάλλοι κατά σειράν ἤλθον ἢ προσκληθέντες ὑπὸ τῶν Παπῶν, ἢ ὑπὸ τῶν Παπῶν διὰ ἴδια συμφέροντα εὐελπίθηντες πρὸς κατάθλιψιν, διαίρεσιν, διασχισμόν τῆς ταλαιπώρου Ἰταλίας... »

« Δάντης, Πετράρχης, Μαχιαβέλης, Γεργαρόντης, Κμπανέλας, Σαβοναρόλας, ἐν ἐνὶ λόγῳ οἱ ἔξοχοι τῆς Ἰταλίας νότις ἐκρύγασαν ἁμοφῶνως κατὰ τοῦ Παπισμοῦ (papismo), μόνις αἰτίας τῆς φθορᾶς τῆς Ἰταλίας. Ἐνθυμούμεθα, ὅτι ἀνεγνώσαμεν ἐν Μαχιαβέλη τοῦ ἀκολούθου στοχασμοῦ, ἀξίους τοῦ ἐντυπωθῆναι εἰς παντανοῦν Ἰταλικόν. « Αἱ τύχαι τῆς Ἰταλίας ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν παποκρατίαν (papato) καὶ διὰ τοῦτο εἶναι τοσοῦτον κακαί. Ἐκ τῶν ὅσων ἔγω λόγων πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας ταύτης δύο μόνους ἐκλέγω καταληπτούς τοῖς πᾶσι. Οὗ πρῶτος εἶναι, ὅτι ἐκ τῶν χειρίστων παραδειγμάτων τῆς αὐτῆς ταύτης [τῆς Παπικῆς] ἡ Ἰταλία ἔχασε πᾶσαν εὐσέβειαν καὶ πᾶσαν θρησκείαν, ὅπερ φύει ἀπίρους ἀταξίας, διότι ὅπου ἡ ἀρχὴ ἢ θρησκεία, ὑπάρχει καὶ ἀγαθόν, ὅπου δὲ αὕτη ἐλείπει, ὑπάρχει κακόν. Ἡμεῖς λοιπὸν οἱ Ἰταλοὶ ἔχομεν πρὸς τὴν ἐκκλησίαν [τὴν Ῥωμάναν] τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην, ὅτι μᾶς παρέσυρεν (trascinato) εἰς τὴν ἀθρησκείαν καὶ τὴν διαφθοράν· ἀλλ' ἔχομεν καὶ ἄλλην ἐτι μεγαλτέραν πρὸς αὐτὴν ὑποχρέωσιν, ὅτι μᾶς παρέσυρε καὶ εἰς τὴν φθοράν μας. Ἡ ἐκκλησία (ἡ Ῥωμάνα) εἶναι ἡ ἐνεργήσασα καὶ διατηροῦσα τὴν διαίρεσιν τῆς Ἰταλίας. Ἡ παποκρατία ἀνίκανος οὔσα νὰ κατάρχη τὴν Ἰταλίαν ὀλόκληρον δὲν ἐσυγχώρησε ποτὲ οὐδ' ἄλλος τις νὰ κατάρχη αὐτὴν καθ' ὀλοκληρίαν. Ἐντέθεν δὲ προήλθεν, ὅτι αὕτη [ἡ Ἰταλία] μὴ δυνθεῖσα ποτὲ ν' ἀνακτήσῃ τὴν ἀπολεσθεῖσαν ἐθνικότητα, ἔμεινε διηρημένη εἰς τσσαυτὰ μερίδια ὑπὸ τοσοῦτους διαφόρους κρατοῦντας, καὶ ἰδοὺ ἡ πηγὴ τοσοῦτων διγονοιῶν καὶ τσσαυτῆς ἀδυναμίας. Οὕτως ἀπέβη ἡ Ἰταλία ἔρμικρον οὐ μόνον τῶν ἰσχυρῶν βαρβάρων, ἀλλὰ καὶ παντὸς οἰουμένητε προσβύλλοντος αὐτὴν. »

« Ἐὰν κανεὶς Πάπας ἐδείχθη προδότης τῶν Ἰταλικῶν ἐλευθεριῶν, τοῦτ' ἐπραξεν ὑπὲρ τοῦ ἰδίου συμφέροντος. Ἐὰν κανεὶς Πάπας ἐγένινε ἀρχηγὸς τῶν Γυέλφων, τοῦτο ἐπραξεν ὄχι δι' ἀγάπην τῆς Ἰταλίας, ἀλλὰ διὰ ἐκθυμισμόν τῆς ἰδίας αὐτοῦ λύσεως, διὰ προσωπικὴν κατὰ τῶν Αὐτοκράτορων [τοῦ Βυζαντίου] ἐκδικήσιν. Ἄς ἀναγνώσῃ τις τὰς ἱστορίας καὶ θέλει ἶδει, ὅτι ταῦτα εἶναι ἡ καθενῆς ἀρχὴ τῶν κακῶν, ὅσα οἱ Πάπαι ἐπραξάν πρὸς τὴν Ἰταλίαν. Αὕτη ἐθυσίασεν εἰς τοὺς Πάπας τὴν ἐκ αὐτῆς ἐθνικότητα, διότι οἱ Πάπαι ὑπέσχεοντο νὰ δώσωσιν εἰς τὴν τὸ θρησκευτικὸν Πρωτεῖον primato religioso. Ἡ Ἰταλία ἐξεδιήρωσε τὴν ἑαυτῆς, θυσίαν, οἱ δὲ Πάπαι ἐφύλαξαν τὸν λόγον; »

« Οὗ αὐτὸς συγγραφεὺς ἀναφέρει ἐκ τινος λόγου τοῦ Πάπας Βεντούρα, ἐν ὃς τῶν περιφημότερων ἐκκλησιαστικῶν ῥητόρων τῆς νῦν Ἰταλίας τὰς ἀκολούθους περὶ τῆς φυγῆς τοῦ Πάπα πληροφορίας. »

« Οὗ Πῖος Θ'. δὲν εἶρε τὴν παραμικρὰν ἰδέαν τοῦ νὰ παραιτήσῃ τὴν Ῥώμην, ἀλλὰ ἡ φιλοδασποτικὴ σκευωρία ἐβάλεν αὐτὴν εἰς τὸν νοῦν σου, πείθουσα αὐτὸν, ὅτι ἐν Ῥώμῃ δὲν ἦτο πλέον ἀσφαλισμένον τὸ πρόσωπον αὐτοῦ οὐδὲ ἡ ἀξία, ὡς ἀρχηγοῦ τῆς ἐκκλησίας. Διπλω-

ματία τις ἤθελε τὸν Πάπαν εἰς χεῖρας· τις ἵνα ὠφεληθῇ διὰ συμφέρον ὄλως πολιτικόν. Ἐπειδὴ δὲ τὸ συμφέρον τοῦτο δὲν ἦτο πρὸς πάντας τὸ αὐτὸ, ἐντεῦθεν ὁ μὲν ἤθελε νὰ μεταφέρῃ τὸν Πῖον εἰς τὴν Ἀνατολήν, ὁ δὲ εἰ, τὴν Δυσιν. Ἀλλ' οἱ πανουργότεροι ἐνίκησαν καὶ ἔμειναν ἀπατημένοι οἱ μᾶλλον εὐπιστοί. Ὁ Πάπας ἔμελλε νὰ ἐμβῇ εἰς μίαν ἀμαξάν, καὶ εὐρέθη ἀγνοῶν εἰς ἄλλην. Ἐμελλε νὰ δεύτῃ πρὸς τὴν Παλαιόπολιν [Σιβιταβέκια] καὶ μετεφέρθη δι' ἄλλης ὁδοῦ εἰς τὴν Γαέταν... Ἐν δὲ Γαέτῃ αὐτὸς ὁ Πάπας ἐδήλωσεν εἰς τὸ κοινόν, ὅτι ὁ πρῶτος αὐτοῦ στοχασμὸς δὲν ἦτο νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ... »

Περὶ δὲ τοῦ γνωστοῦ γενικοῦ ἀφορισμοῦ τοῦ νῦν Πάπα ἐκ Γαέτης κατὰ τῶν Ῥωμάνων ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς τοῦ περιοδικοῦ ἀναφέρει ἐξ ἐπιστολῆς τῆς Νεαπύλεως τὰς ἀκολούθους πληροφορίας..

« Τὸν πρῶτον ταύτην πωλεῖται ἐν τῇ πόλει ὁ ἀφορισμὸς τοῦ Πῖου Θ', καὶ εἶναι θέαμα νέον νὰ βλέπη τις αὐτὸν τὸν λαὸν μας ἐμπαίζοντα τὴν ποντιφικὴν ταύτην πρᾶξιν καὶ σχίζοντα ἢ φαλλοποιούντα (facendone falso) αὐτὴν. Τὸν ἀφορισμὸν τοῦτον τοιχοκολληθέντα ἐν τῇ ἀγορᾷ εἶθι· ἐξέσχισεν ὁ λαὸς μετὰ τσσαυτῆς ἀνευφημίας, ὥστε ἐχρησίσθη νὰ τρέξῃ αὐτοῦ ἀπόσπασμα τι στρατιωτικὸν ἐκ τοῦ πλησίον. »

Ἐπὶ τούτων πάντων σημειοῦμεν ἡμεῖς ἐν τέλει.

Ἴον. Ὁρθῶς λέγει ὁ Ῥωμάνος συγγραφεὺς ἐκ Μάλτας, ὅτι ἀρχὴ τῶν φειλονεικιῶν τῆς Ῥωμάνας ἐκκλησίας πρὸς τὴν καθολικὴν ὀρθόδοξον τῶν Γραικῶν ὑπῆρξαν αἱ περὶ τὸ καινοτομεῖν πανουργία τῶν Παπῶν εἰς τὰ θρησκευτικὰ, πανουργία ἀνόσιος, αἰρετικαί, ἀσυγχώρητοι. Ἀναθάνεται ὁμοως πολὺ, ὡς διασώζων τι ἐκ τῶν προλήψεων τῆς θρησκευτικῆς αὐτοῦ ἀνατροφῆς, ὅτι οἱ Γραικοὶ ἀπέκρουσαν μόνον ἐπὶ Φωτίου τὴν εἰς τὸ Σύμβολον προσθήκην τῶν Παπιστῶν, ἐπειδὴ πολλὰ ἔτη πρὸ τοῦ Φωτίου ἐδιώχθησαν τινες δυτικοὶ καλόγηροι ὡς αἰρετικοὶ ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ, προσφέροντες τὸ Σύμβολον μετὰ τῆς προσθήκης. Ἡ δὲ βεβήλος προσθήκη αὕτη, ἐπινόησις τῶν Ἀρειανῶν κατὰ πρῶτον, πολεμηθεῖσα ὑπὸ τῶν Παπῶν αὐτῶν ἐπὶ χριστιανιστῶν ἐγένετο ἔπειτα δικτὴ εἰς τὴν Λατινικὴν ἐκκλησίαν ὡς συντείνουσα καὶ αὐτὴ εἰς τὴν Παποκρατίαν. Τὸ Σύμβολον τῆς πίστεως ἀνευ τῆς προσθήκης χαραχθέν ἐπὶ δύο πλακῶν ἀργυρῶν Ἑλληνιστῶν καὶ Λατινιστῶν ὑπῆρχε πολὺν χρόνον ἀνηρτημένον ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Πέτρου ἀπέναντι τῆς τῶν λειψάνων τοῦ Ἁγίου Παύλου τραπέζης κατὰ διάταγην τοῦ Πάπα Λέοντος τῷ 809. Αἱ δὲ πλάκες αὐταὶ εἰλκον 94 λίτρος καὶ 6 οὔγκιας. Ἀνήρτησε δὲ αὐτάς ὁ Πάπας αὐτός, ὡν ὁ θῆδοξος, ἵνα, ὡς ἔλεγε, προφυλάξῃ καὶ ἀσφαλίσῃ τὴν Ὁρθόδοξον Ἑκκλησίαν. Ἐνοεῖται λοιπὸν ὅτι οἱ Λατῖνοι παραδεχθέντες ἀκολούθως καὶ τὴν προσθήκην ταύτην καὶ ἄλλας καινοτομίας δὲν ἀνήκουσι πλέον εἰς τὴν ὀρθόδοξον καθολικὴν ἐκκλησίαν, τὴν διασωθεῖσαν ὑπὸ τῶν Γραικῶν.

2ον. Οὔτε ὁ ἅγιος Κλήμης, οὔτε πολλοὶ ἄλλοι ἐνοδοῦν ἐπίσκοποι καὶ πατριάρχαι τῆς Ἀνατολῆς οὔτε αὐτοὶ οἱ Πάπαι, ὁ θῆδοξοὶ ὄντες, ἐγνώρισαν ποτὲ τὸ πρωτεῖον, τὴν δεσποτείαν, τὸ ἀναμάρτητον τοῦ Παπικοῦ θρόνου. Ταῦτα εἶναι μεταγενέστερα ἐπινοήματα σατανικὰ τῆς αἰρεσιώσεως καὶ δοξομανουσίας Ῥώμης, ἡ ὅ

ποία νοσήσα ἔκτοτε καὶ πάσχουσα πολλαχῶς καὶ καταμαθάνουσα τὴν πλάνην, ἐπανέρχεται σήμερον εἰς τὰς ἰδέας τῆς ὀρθοδοξίας κατ' ὄντως, ἀποκλίνουσα καὶ εἰς τὸν Προτεσταντισμὸν.

Βον. Ὅτι ὁ μέγας Κωνσταντῖνος, μεταθέσας τὸν αὐτοκρατορικὸν θρόνον εἰς τὸ Βυζάντιον, ὑπέταξε φυσικῶ τῷ λόγῳ εἰς αὐτὸ τὴν γραίαν Ῥώμην, ἥτις οὐσα φῖσει δύστροπος καὶ ζηλότυπος ἐξ ἀπαιδευσίας καὶ ὑπερηφανείας συνετάραξε τὰ πάντα, καινατομήσασα εἰς τὰ τῆς θρησκείας, σχηματίσασα ἱεροκοσμικὸν κράτος, τολμήσασα τὰ πάντα κατὰ παράθεσιν καὶ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῶν κανόνων τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας. ἵνα οὐ μόνον ἀποσχισθῆ ἀπὸ τοῦ Βυζαντίου, ἀλλὰ δι' ἄλλου μέσου καὶ τρόπου καταρρώσῃ πάλιν, ὅ,τι ἔλαμψε πρότερον, τουτέστι τὴν κατὰ κτήσιν καὶ ὑποταγὴν τοῦ κόσμου, διὰ τοῦ Πάπα, ὡς ἱερολαϊκῶ ἡγεμόνος, γινωμένου παντοκράτορος διὰ τοῦ ἀντεαγγελικοῦ καὶ ἀντικανονικοῦ δεσποτισμοῦ ἐπὶ τῶν χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν. Ἡ αὐτοκρατορία τοῦ Βυζαντίου δὲν ἀνεγνώρισε ποτὲ τὰ τοιαῦτα, τὰ ὅποια πρέπει νὰ παύσωσι διὰ τὴν ἡσυχίαν τοῦ κόσμου καὶ τὴν σωτηρίαν τῆς Ἰταλίας, ἣ ὅποια οὔτε σέβεται πλέον οὔτε δέχεται τὴν Παποκρατίαν.

I. Γ. Α.

ΤΟ

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ

ἦ

ΜΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ

Sous un beau ciel mes yeux devaient s'ouvrir.

Tout jeune aussi je rêvais à la Grèce;

C'est là, c'est là, que je voudrais mourir.

(Beranger.)

ἮΤΟΝ ἑσπέρας.

Ἡ θλασσα ἐφάνετο γαληνιαίη, οἱ Ζέφυροι ἔπνεον τερπινότατα, καὶ ὁ οὐρανός... ὦ τί εὐτύχημα! κῆμμία κηλὶς δὲν διετάραττε τὸ κυανόλευκον χρῶμά του, ἀλλ' ἦτο καθαρῶτατος.

Ὡ τί τερπναὶ ὥραι! πόσα τις κατὰ τοιαύτας περιστάσεις δὲν αἰσθάνεται τερψικάρδια; ποῦ νὰ στρέψῃς τὸ ὄμμα καὶ τερπνὰς νὰ μὴν ἀπαντήσῃς εἰκόνας;... εἰς τοὺς κήπους; Ἐκεῖ ἡ μελωδικὴ φωνὴ τῶν ἀηδῶνων....—Ναί, ἀλλὰ καὶ ἡ λιγυρὰ πνοὴ τῶν Ζεφύρων, ἡ ἔρπουσα καὶ ἡ κυματομένη ἐπὶ τῆς χλόης τῆς τρυφεροτάτης, ἡ ἡδονικὴ εὐωδία τῶν ἀνθέων καὶ τῶν ἐρυθρολεύκων ῥόδων, ὁ μικρὸς ῥυαξ ὅστις ὑπὸ σιειρῶν διαθαίνει δενδρῶνων καὶ καταδρροσιζει αὐτοὺς μὲ τὰς

ἀφρώδεις ῥοὰς του, ὅλα ταῦτα ἠνωμένα μὲ τὰ γλυκερὰ τῶν ἀηδῶνων ἄσματα, λαμπρύνουν τὴν κτίσιν, φαιδρύνουν τὰ πάντα, γλυκαίνουν τὴν ζωὴν...

Εἰς τὴν θάλασσαν; ... ὅταν ἀπ' αὐτῆς τὸ ἀχανὲς διάστημα ἡδύπνου, ἐξέρχεται αὔρα, ὅταν τὰ ἀφρώδη τὰ παφλάζοντα, πλὴν ἥρεμα καὶ μικρὰ κυματιδιὰ τῆς, φέρουν τὴν γλυκοπνευστον ἐκείνην δρῶσον τὴν ἑσπέριον τῆ ἡδονικὴν, τότε ὅποια χαρὰ, ὅποια τέρψις ὅταν αὐτὰ ταῦτα

Μεσέβος φθάνουν βρέχοντα ὠραίας παραλίας;...

Ὁ Θεός, πιάσας καὶ παραγαγὼν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι ταῦτα πάντα, ἔπλασε καὶ τὸν ἄνθρωπον ὑστερον κύριον καὶ ἐξουσιαστὴν τούτων. Πόσον καλόν, πόσον μέγα τὸ ἄγνωστον τοῦτο καὶ μυστηριώδες ὄν εἶναι! Τὴν μεγαλοπρέπειάν του καὶ τὴν δόξαν του ὑμνεῖ ἡ νύξ καὶ ἡ ἡμέρα, τὰ ἄστρα καὶ ἡ Σελήνη. Εἰς αὐτὸ ἀνεκκλήητος δὲν ὀφείλεται εὐχαριστία; μελιστάλακτος δὲν ἀρμύζεται ἰμνωδία;

Λοιπὸν προείπομεν ὅτι ἦτον ἑσπέρας, ἑσπέρας ἔκρυς χαριεστάτου.

Ἀπὸ πρῶτας ἠτημαζόμεν διὰ μικρὰν τινα περιήγησιν, μέχρις Ἀθηνῶν ἐπέβην ἐπὶ τινος ἀτμοπλοίου καὶ ἐμακρύνθημεν τῶν Σμυρναϊκῶν παραλίῳ. Ὁ Ἥλιος πρὸ ὀλίγου εἶχε κλίνει πρὸς τὴν δύσιν του, ὅτε ἐκβάντες ἔξω τοῦ Σμυρναϊκοῦ κόλπου, εἶχε φθάσει καὶ ὁ σκοτεινὸς τῆς νυκτὸς πέπλος, καὶ αὐτὴ ἐπροχώρει βραδέως. Ἡ Σελήνη κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἤρχιζε νὰ χρυσῶνῃ τοὺς ὠραίους ἐκείνους αἰγιαλοὺς, τοὺς ὁποίους ἐβλέπτεμεν ἀστράπτοντας πάντοτε ὡς πλάκας ἀργύρου, οἱ Ζέφυροι ἔπνεον βοθητικοὶ μ' ἐκείνην τὴν ἑσπέριον καὶ ἡδονικὴν αὐτῶν δρῶσον, ἥτις φαιδρύνει τὸ πρόσωπον, χροποιεῖ τὸν θαλασσοπορῶντα' ἐν γένει τὰ πάντα ἡμερῶσαν, τὰ πάντα μᾶς ὑπόσχοντο εὐτυχεῖ θαλασσοπλοῦταν.

Αἱ τεθλιμμένοι καὶ μελαγχολικαὶ ψυχὰι πολλάκις εὐχαριστοῦνται εἰς ὁμοίας περιηγήσεις, πολλάκις σκεδάζουσι τὴν λύπην των εἰς τοιαύτας ὠραίας θαλασσοπλαΐας. Ὅλοι οἱ συνοδοιπόροί μου, ἕνεκα τοῦ ὠραίου τούτου ταξιδίου εἰς τοιαύτην τερπνὴν ἑσπρινὴν ὥραν, ἐφάνοντο τόσον περιχαρεῖς, τόσον εὐφρόσυνοι καὶ εὐθυμοί, ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ παραστήσωμεν τὴν χαρὰν των.

Ἡ νύξ ἐντοσοῦτω ἐπροχώρει.

Ὅλοι ἡμεῖς, αἵπνοι καθήμενοι ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, πρὸς διασκέδασιν, μικρὰν πλέον πολυβοριδίων πόλεων εὐρισκόμενοι, ἄλλο δὲν ἠκούχμεν, παρὰ τοὺς τροχούς τοῦ πλοίου σφοδρῶς ἀντιπαλαίοντας πρὸς τὰ κύματα, τῶν τελευταίων τούτων τὸν παλύφλοισθον σάλον, καὶ τὸ ἄσμα μιᾶς νεανίδος δεκαοκταετοῦς μόλις, ὠραίας καὶ πολυβελγίητρου, ἥτις καλλίγορδον κρατοῦσα κινθάραν ἔκρουεν αὐτὴν μὲ τοὺς κρουνολεύκους δακτύλους τῆς, ψάλλουσα τόσον μελωδικῶς, τόσον γλυκῶς